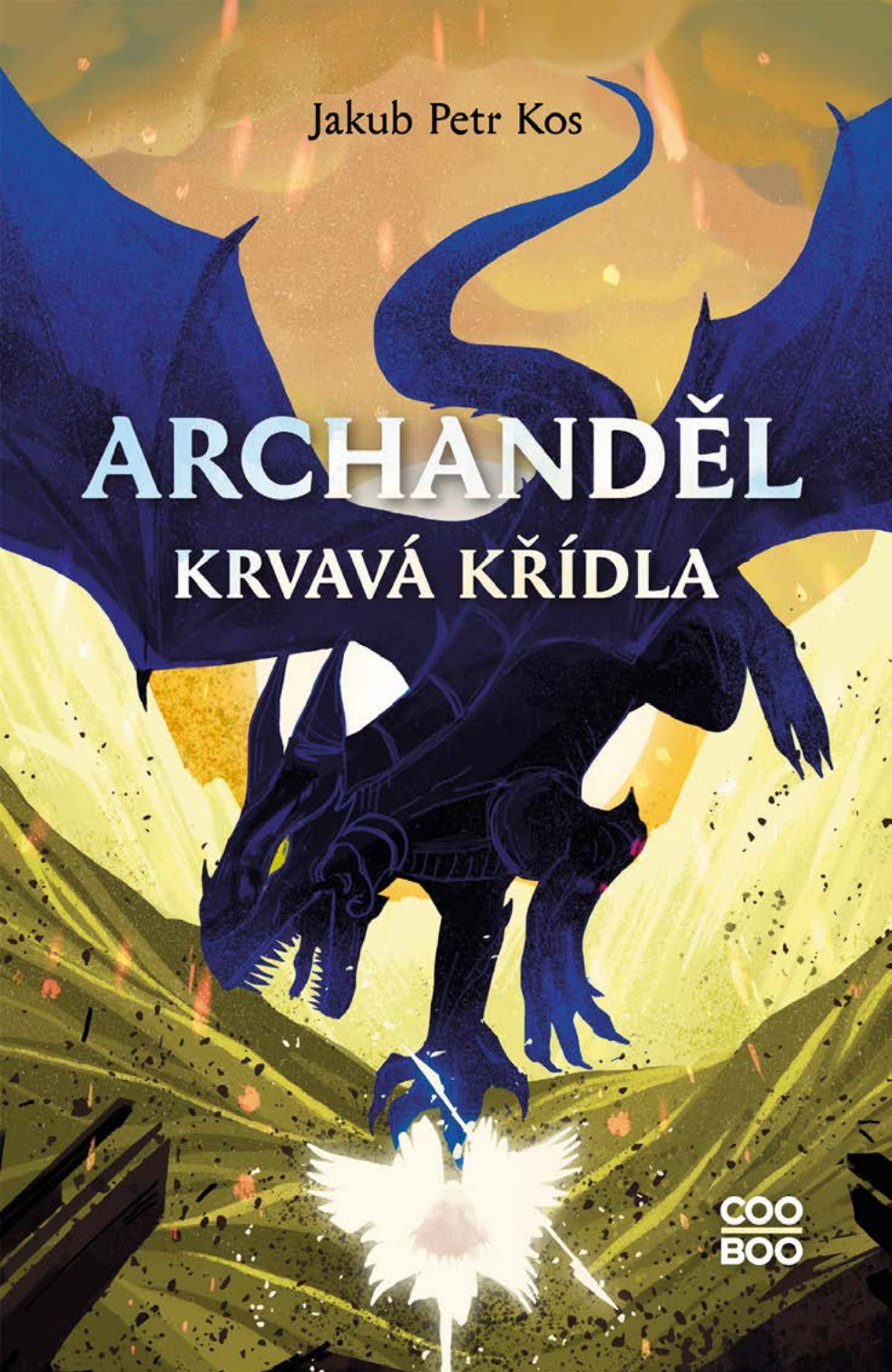

Jakub Petr Kos

ARCHANDĚL

KRVAVÁ KŘÍDLA

COO
BOO

Archanděl Krvavá křídla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Petr Kos

Archanděl - Krvavá křídla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jakub Petr Kos

ARCHANDĚL

KRVAVÁ KŘÍDLA

COO
BOO

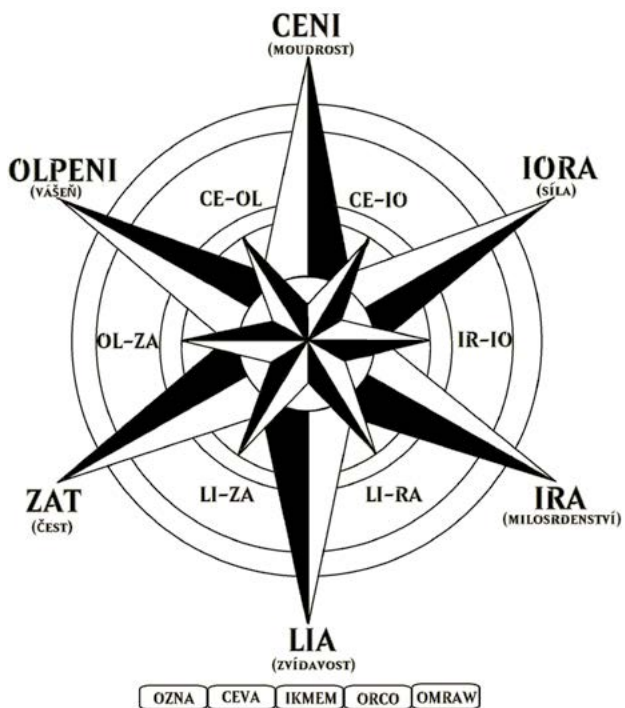
© Jakub Petr Kos, 2022
Illustrations © Barbora Žižková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-595-3
ISBN e-knihy 978-80-7661-618-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-619-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7661-617-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

PROLOG

Chtěl jsem ti říct, že jsi tou nejúžasnější bytostí, na níž můj zrak spočinul. Že jsi teď nezvratně mou součástí, bez které bych už nikdy nebyl kompletní. Ale nyní je již přespříliš pozdě. Příliš pozdě říci: „Miluji tě.“

– z úvodu básnické sbírky *MÉ JEDINÉ*

1. OZNA ROKU 60 PŘED RADOU

Husté šedivé mraky táhnoucí se po obloze od obzoru k obzoru zakrývaly slunce tak dokonale, že jimi nepronikl jeden jediný paprsek. Veškeré světlo pocházelo z magické změní barevných světél, formujících se do fantastických tvarů. Ze země připomínala prášek mnoha barev přesýpající se v misce hned na jednu, hned zas na druhou stranu.

Záře se pomalu rozkládala, jak se světélka formovala do podoby jiskřících kamenů padajících k zemi. Již za letu se drahokamy přetvářely, a tak to, co se střetlo se zemí, už připomínalo více lidskou bytost než mystický krystal. Nahá těla, postupně pozbývajících jasů, se choulila k chladné zemi. Některá už se rozpohybovala a teď se pokoušela postavit, leč marně.

„Co jsi to udělala?“

Aurora neodpověděla. Jen letmo pohlédla na příchozího – boha bouří, jenž jako projekce své lidské podoby stál pár kroků za jejími zády.

„Tohle přece –“

„Vím, co chceš říct,“ přerušila ho bohyně.

„Vždyť ani nevypadají tak, jak měli.“

Záře se zhroutila sama do sebe. S ohlušujícím třeskotem z jejího středu vyletělo několik posledních kamenů, zářících jasněji než všechny ostatní.

„Podívej, kolik jich je. Tohle jsme přece nechtěli.“

„Myslíš si, že to nevím?“

„Je to neodpustitelné.“

„Já...“ povzdechla si bohyně a zatřepotala křídly, „měla jsem strach.“

„Ohrozí to všechny naše plány.“

Aurora se k němu otočila čelem. Chvilí probodávala pohledem hlínu pod nohama svého milence a pak zvedla své velké překrásné oči, v nichž byla uvězněna sama duha, k jeho tváři.

„Možná to tak mělo být,“ pravila.

„To je absurdní. Vidiš je? Je jich nejméně padesátkrát tolik. Bude to pohroma pro celý svět. Celý Hillandon bude trpět. Začne to na Archae, ale tady se nezastaví. Dříve či později opustí zemi věčného slunce. Překlenou oceán a podmaní si i Saahiz.“

„Vidiš je?“ hlesla Aurora zarmouceně, rozhlížeje se kolem sebe. „Jsou ztraceni. Nedovedou se ani postavit. Máš pravdu, nejsou, jací měli být, hrozbu však nepředstavují – naopak. Nikdy ničeho nedosáhnou.“

„Pak je zabijeme. A můžeš začít od začátku.“

„Ne,“ div nevykřikla bohyně. „Jednou jsou to mé děti. Postarám se o ně. Postačí, když budou mít někoho, kdo je povede.“

„To nedovolím. Víš přece, že naše místo je jinde. A navíc – nikdy by nemohli být plnohodnotným hrdým národem, kdyby od svého zrození jen následovali boha jako housata svou matku. Nicméně ti musím dát za pravdu. Potřebují vůdce. Někoho, kdo na ně dohlédne. Aby se nevymkli kontrole. Kdo je udrží na správné cestě.“

„Jsou tak slabí,“ zamumlala nepřítomně bohyně. „Ta síla, kterou jsem jim chtěla dát... Rozprostřela se mezi ně všechny.“

„Je to tak lepší.“

„Mé děti dostanou to, co si zasluhují,“ zavrčela. „Tak jako tvoje.“

„Já se o to postarám, matko.“

Oba bohové pohlédli doprava, kde se právě zhmotnila další bytost. Tmavovlasý mladík oděný do tógy zářivé jako samo slunce. V ruce držel housle, mezi uka-

zovákem a prostředníkem svíral smyčec. Zpoza levého ramene mu vyčnívala rukojeť meče.

„Seherafe, co tady děláš?“

Bůh, ztělesnění krásy, perfektní spojení obou svých rodičů, se usmál. Tak jak to dělával vždy. Odhalil své dokonalé zuby třpytící se jako hvězdy na noční obloze a v očích mu zajiskřilo.

„Elirha měla tušení,“ vysvětlil. „Připadala jsi jí rozrušená.“

„Elirha se musí naučit, kde je její místo,“ rozhnil se Seherafův otec.

„Ne, to je v pořádku.“ Aurora ho zadržela pozvednutím ruky. „Už je pozdě mi v tom zabránit, synu.“

„To vím. Věděl jsem to, už když jsem sem vyrazil. Chci ti pomoci jinak. To já na ně budu dávat pozor. Nejsem plnohodnotný bůh jako vy ostatní. Daří se mi stejně dobře tady jako v Aheao. Navíc mě není potřeba jinde. Nemám děti, nemám co v naší říši spravovat. Oba víte, že jsem nadbytečný. Není důvod, proč bych tu nemohl zůstat.“

„To nic nemění na faktu, že žádná civilizace...“

„Nemusejí vědět, kým jsem,“ předběhl otce Seheraf. „Část své síly uzavřu. Do toho meče. A matka změní můj vzhled, abych vypadal jako oni.“

Aurora svého syna pevně objala. Hltala vůni fialek, která ho následovala, kamkoli se hnul. Seheraf pohlédl na otce, který si udržel střídmost. Věděl, že v jeho očích spatří vděk.

„Děkuji,“ zašeptala bohyně.

Pršelo. Z mraků nad jejich hlavami se snášel hustý chladný déšť. V každé kapce se zrcadlila matná záře obklopující božská zjevení.

„Je to riskantní,“ pravil po chvíli ticha otec dračího národa. „Za žádných okolností nesmí zjistit, že jsi jeden z nás. Rozumíš? Nikdy se to nedozvědí. Slib mi to.“

Seheraf váhavě přikývl. Věděl, že jeho otec bere sliby velmi vážně. Báł se, co by udělal, kdyby slib porušil, ale věřil si. A chtěl pomoci matce.

„Slibuji.“

„Něco pro tebe mám, synu,“ prohlásila Aurora a sehnula se k zemi.

Rašil z ní mramorový strom. Když vyrostl do dostatečné výšky, bohyně odtrhla jednu jeho větev. Už z ní trčely další, menší větvičky, a tak je odstranila. Přiložila kus mramoru ke rtům a dýchla na něj. Jeden z konců se bíle rozzářil. Celou tyč obalilo čisté stříbro. Podala žezlo Seherafovi.

„Toto žezlo střež. Je nesmírně důležité.“

„Budu, matko.“

Bohyně se na něj srdečně usmála. „Jsi dobrý syn.“

Seheraf jí vtisknul do dlaní své housle. Když se zaktivárla posmutněle, šibalsky na ni mrknul a nenápadně se dotkl opasku. Měl zde zastrčenou flétnu vyřezanou z bílého dřeva. Krásnou i na poměry bohů. Pak se otočil zády ke svým rodičům a vydal se vstříc budoucnosti.

„Nezapomeň, co jsi slíbil,“ křikl za ním otec.

„Nezapomenu.“

I

MĚSTO V OBLACÍCH

I císař přiložil flétnu k ústům a začal hrát. Hrál tak překrásně, že se sama země roztančila. Třásla se blahem, praskala a pukala. Tak jako všichni ostatní i země při poslechu jeho hudby ztratila kus sebe. A on si jej přivlastnil. Zvedl ho svou vůlí do vzduchu, ukázal na ostrůvky vznášející se vysoko nad jeho hlavou a pravil: „Zde.“ Nic víc říkat nepotřeboval.

– z HISTORIE VĚKŮ

38. ORCO ROKU 240

Zvony Velkého Choria se rozezněly. Jejich zvuk se šířil celým městem. V každém domě a chrámě vznášejícím se volně ve vzduchu bylo slyšet ono znamení ohlašující zasedání Rady. Pro většinu obyvatel vlastně tento majestátní kovový chór příliš mnoho neznamenal a ti, pro které zvony zněly, už byli všichni připraveni v největším a nejsvětějším chrámu – Choriu –, aby zvolili nového seraфіna.

Jeden z nich však ještě nebyl na svém místě. Ta osoba právě seděla na hřejivé, nepříliš palčivým sluncem zalité střeše lidského kostela. Jmenovala se Baendictiel a většinu svého života trávila právě na této střeše. Nechávala slunce, aby do ní pražilo, pozorovala ptáky na obloze nebo lidi na tržišti pod sebou. Zejména je. Byli tak odlišní. Archandělka Lianna by řekla hloupí a primitivní. Ještě před dvěma sty lety žili v jeskyních. To andělé jim ukázali civilizovaný svět, předvedli jim, jak využít přírodní materiály. Dali jim vzdělání, náboženství, písmo, jednotný jazyk. Lidé si díky Nebešťanům osvojili umění domestikace zvířat a zemědělství. Jenže na to všechno už stihli zapomenout. Nebyli věční jako andělé. Nikdo z nich už si šlechtnost Nebes nepamatoval, andělé pro ně dnes nebyli ničím víc než zákonodárci, strážci pořádku, páni. Většina lidí se jich bála. A těch pár statečných k nim chovalo zášť. Andělé měli všeobecně za to, že původem této zlosti je závist, ale Baendictiel věděla, že jde o něco jiného. Prostšího.

Baendictiel nikdy nechodila mezi ně, nechávala je žít své životy. Oni by její odtazitost možná viděli jako projev

povýšenosti, ale nebylo tomu tak. Přítomnost Nebešťa-
na mezi nimi by nepřinesla nic dobrého. To proto zů-
stávala stranou. Mohla být součástí jejich životů, čís-
tých a přirozených. Takových, jaké vedli jen a pouze
smrtelníci.

Zrovna sledovala skupinku dětí hrajících si v koru-
ně velkého kamenného stromu rostoucího ve středu ná-
městí. Nikde jinde na světě takový strom nestál. Podle
nebeských legend byl onen strom anděl, který se nenaro-
dil, a tak zkameněl. Baendictiel strom kdysi zajímal, ale
teď, po mnoha letech, jí připadal fádňí. Zajímali ji lidé,
neboť ti se neustále měnili. Žádný nebyl stejný. Každá
generace, každý jednotlivec, vše bylo jedinečné, neustále
formované proudy času. Jedno z dětí ustrnulo uprostřed
hry a naslouchalo tomu, co brzy zaslechla i Baendictiel.
Tiché, ale přesto zřetelně slyšitelné vyzvánění zvonů, jež
jí k uším donesl svěží ranní vánek.

Chorium! Dnes se přece volí nový serafín! Okamžitě
vyskočila na nohy. Široce roztáhla svá čtyři křídla. Peří
barvy mračen za slunečného dne zaševelilo ve větru. Ně-
kolikrát s nimi cvičně mávla a pak se odrazila. Jedno,
druhé, třetí mocné máchnutí a byla ve vzduchu. Prolétla
nad městem, lidé se s vyděšeným křikem rozebíhali na
všechny strany. Poryv větru, který způsobila, povalil ně-
kolik méně bytelných stánků na tržišti.

Volně stoupala, využívala při tom proudů vzduchu.
Nechala se jimi vést, dokud ji unášely tam, kam potře-
bovala. Zanedlouho už byla daleko. Po lidském městě
nezbyla ani památka. Letěla nad načechránými oblaky,
vítr, dnes nepřiliš silný, jí cuchal vlasy. Brzy už v dálce vi-
děla Nebesa – vznešené město andělů, tisíckrát větší než
kterékoli lidské, dvěstěkrát větší než Nuombyne, nejstar-
ší město národa elfů. Nebesa majestátně plula oblohou,
spojena do jednoho celku z mnoha domků, chrámů, pa-
láců, parků a amfiteátrů pomocí krásně zdobených mos-

tů. Všudypřítomný bílý mramor se vyjímal dokonce i na pozadí načechraných sněhových oblak.

Čím blíže byla k Nebesům, tím silněji pociťovala ono neodkladné naléhání zvonů Velkého chrámu. Chorium bylo rozpoznatelné už z dálky. Nikdo, kdo k němu mířil, jej nemohl minout. Každý sloup podpírající konstrukci dokonale bílého chrámu se tyčil do výšky tří set stop. Majestátní kupole, zahalena ryzím zlatem, vytvářela ve spojení se slunečními paprsky dojem, jako by snad Chorium bylo samo slunce.

Vždy chodila pozdě. Lianna jí to často vyčítala. Říkala, že archanděl by měl mít jisté kvality. Měl by být dokonalým ztělesněním anděla, příkladem. Baendictiel ji nikdy nebrala vážně. Proč se tím zatěžovat? Rada stejně nezačne bez ní. Zvony budou znít, dokud nedorazí všichni archandělé. Nač si tedy dělat starosti kvůli pár minutám?

S touto myšlenkou přistála před Choriem. U brány z masivního dubového dřeva, v němž byly umně vyřezány mnohé motivy – mimo jiné také šest andělských křídel –, na ni čekala nervózně přešlapující dívka a mnula si mezi prsty pramínek obsidiánově černých vlasů.

Byla jako obvykle oděna do kožené zbroje převázané zlatou stuhou se symbolem náležícím Zlaté letce. Boty s nevysokým podpatkem jí sahaly až ke kolenům a mezi čtyřmi nažloutlými úhledně složenými křídly se jí leskl pozlacený jílec meče.

„Ahoj, Beny, jdeš pozdě,“ pozdravila ji archandělka s káravým pohledem v očích. Okamžitě ale odhalila zuby ve vřelém úsměvu.

„Že by snad hlasovali beze mě?“ zareagovala Baendictiel a opětovala jí úsměv.

„To sice ne, ale Lianna už rudne vzteky,“ oznámila s velkým pobavením Cartiel a pokusila se co nejvěrněji napodobit zlostný výraz.

„Pak bychom možná měly ještě chvíli počkat.“

„Lepší to už nebude.“

„Ale když počkáme dost dlouho, mohla by velitelka Bílé letky puknout vzteky a já bych si konečně užila trochy klidu.“

Obě vyprskly smíchy. Notnou dobu se spolu smály, ale nakonec musely čelit nevyhnutelnému. Čekala je nejdůležitější schůze Rady za posledních třicet let, a tak se zhluboka nadechly a s kamenným výrazem konečně vešly do Choria.

Pokaždé, když vstoupila dovnitř, byla Baendictiel stejně uchvácená. Obrovský sál vyplňovaly zprava i zleva zdobené terasy, které během nejrůznějších slavností přetékaly veřejností. Tyto uchvacující perly architektury podpíraly řady mohutného sloupoví. Nejvyšší sloupy se tyčily až ke stropu, kde stovky arititů – magických duhových kamenů – vytvářely společně obraz Velké Aurory. Bohyně magie, lásky a vášně zde byla vyobrazena ve své přirozené kráse, taková, jakou ji bylo možno spatřit denně na obloze – proudy světla zachycené v tichém tanci plném něhy a lásky. Šest navzájem se proplétajících barev, určujících jednotlivé světové strany.

Vzadu, přímo naproti vchodu, stálo na lehce vyvýšeném místě sedm mramorových trůnů. Šest z nich bylo strohých, ale prostřední, největší z nich působil zcela jiným dojmem. Zdobilo jej zlato spolu s drahými kameny a vysoké opěradlo ve tvaru křídel působilo velmi vznešeným dojmem. Byl na něm položený bílý polštářek, na němž leželo serafínovo žezlo, které dnes mělo získat nového majitele.

Napravo od velkého trůnu seděl archanděl Eraton, velitel Žluté letky. Byl barevně pomalovaný, krom hnědé bederní roušky na sobě neměl nic než prapodivný chochol z pestrobarevného peří, zdobící jeho lesklou lebku, spolu s poněkud okázalým bronzovým náhrdelníkem.

Archanděl Vaentor byl největším mužem známého světa a také byl považován za nejsilnějšího válečníka. Oděn byl do těžké plátové zbroje a zpod helmice sledoval dění v sále vypočítavým pohledem stratéga zkoumajícího pohyby svého protivníka.

Na třetím trůnu seděla Lianna, velitelka Bílé letky, do které patřila i Baendictiel. Archandělka, vždy a za všech okolností hrdá, vznešená a krásná, měla na sobě lehké bílé šaty. Krk i zápěstí jí zdobilo množství stříbrných kroužků, které při každém jejím pohybu chrasťily a cinkaly.

První z levé strany pak byl archanděl Urgan, velitel Zelené letky, zběhlý v myšlenkové magii. Jako vždy měl tento nepříliš nadaný telepat, avšak geniální telekinet na tváři formální, nicneříkající výraz.

Jeho protikladem byl Azorius, brilantní stratég, jež muž v cestě k naprosté genialitě stály pouze jeho emoce, kterými se nechával čas od času ovládnout. Byl rovněž ztělesněním Rudé letky plné pyromantů, vášnivých poetů a skvělých střelců. On sám střelbu miloval a svůj luk nosil všude s sebou.

Poslední trůn zel prázdnotou. Kráčela k němu Carteliel, velitelka Zlaté, nejpočetnější letky, jejímž úkolem bylo především chránit jak celou říši a pořádek v ní, tak také serafína samotného.

Tato šestice vyčnívala mezi ostatními archanděly jako konstelace nejmocnějších mužů a žen Nebes. Říkalo se jim cherubíni a právě jeden z nich dnes měl být zvolen serafínem.

Baendictiel zamířila k jedinému dosud volnému křeslu z osmnácti určených pro zbylé archanděly. Usedla a pohlédla na ohniště uprostřed sálu. Už v něm leželo dřevo ošetřené posvátnou magickou formulí. Sáhla pod křeslo a nahmatala váček s kameny. Uvnitř byl topaz, safír, diamant, smaragd, rubín a zlatavý opál. Jeden dra-

hokam pro každého cherubína. Zvony utichly, což přinutilo Baendictiel zvednout pohled. Rozhlédla se po tvářích ostatních a její oči se střetly s Lianniným káravým pohledem.

Už v Arnathiru, když zaregistrovala zvuk zvonů, jí bylo jasné, že neujde kázání, ale až teď, tváří v tvář Lianně, na ni plně dolehlo nechutenství. Jakým právem ji vlastně cherubínka poučuje? Obě jsou stejně staré. Pravda, Lianna byla mnohem zkušenější. Patřila už do původní šestice cherubínů sestavené po smrti Seherafa, při zformování Rady, ale to jí nedávalo právo jednat s Baendictiel jako s dítětem. Zpupně se na svou mentorku usmála a dále už jí nevěnovala pozornost. Obřad právě započal.

Vstupní brána se otevřela dokořán a dovnitř vstoupili s nábožně skloněnou hlavou čtyři kněží zaslíbeni čtyřem božstvům Hillandonu. Všichni ochránci Choria byli zahaleni do bílých rouch. Těžké hábity ověšené cinkajícími zlatými přívěsky, kterými měli přikryté hlavy, jim dokonale skrývaly tváře.

Mniši obestoupili ohniště, každý se ve stejnou chvíli svou holí dotknul dřeva a oheň vzplál. Hořel jasným modrým plamenem, na počest předchozího serafína, zvoleného před třiceti lety. Vaentor, jemuž tato čest náležela, předstoupil a jako první do něj vhodil kámen. Po něm následovali zbylí cherubíni a poté i ostatní archandělé. Baendictiel věděla, že brzy přijde na řadu. Pochopitelně už dříve přemítala, pro koho bude hlasovat. Nyní držela v rukou dva kameny.

Oba se jí svým překrásným třpytem vysmívaly. Věděla, že to bude jeden z nich. Jeden z jejích přátel. Možná nebylo správné volit takto, ale ona je znala a věděla, že jsou oba skvělými kandidáty. Jenže koho vybrat? Srdce, kterým se naučila řídit, jí radilo jedno, ale rozum pravý opak. Nakonec se rozhodla. Zvedla se z křesla, poma-

lu a slavnostně přistoupila k ohništi a pak do něj hodila hrubě obroušený smaragd.

Archandělé pomalu proudili hlavním vchodem ven z Choria. Nově zvolený serafín – Azorius – každému s charismatickým úsměvem na rtech třásl rukou. Baendictiel byla zklamaná. Už třetí voják po sobě coby serafín. Přála by si, aby Nebesa měla opět moudrého vládce. Pamatovala si, že po čas vlády Urgara město nevidaně vzkvétalo. To proto hlasovala pro něj, a ne pro Carteliel.

„Vypadáš sklesle,“ zamumlala ke své přítelkyni, která jí kráčela po boku.

„Cože?“ vypravila ze sebe Carteliel, jako by právě procitla ze sna.

„Je ti to líto.“

„Ne, není. Víš, že ne. Nehodím se pro to. Být serafínkou. Takovou zodpovědnost bych neunesla.“

„Neměla by ses tolik podceňovat.“

„Poletíme ke mně. Dáme si čaj, co ty na to?“ zeptala se náhle po chvíli ticha cherubínka, snad aby změnila téma rozhovoru.

„Dneska ne,“ zavrtěla Baendictiel hlavou. „Nebyla bych dobrým společníkem. Mám toho moc, o čem musím přemýšlet. Navíc budu muset navštívit Liannu. Lépe si ji vyslechnout teď než později.“

„Chápu.“

Když procházely kolem Azoria, Carteliel zabodla pohled do podlahy a prosmýkla se kolem něj, aniž by s ním prohodila jediné slovo. Baendictiel zdvořile stiskla nabídnutou ruku a co nejrychleji se vydala za přítelkyní.

„Ale doprovodím tě domů,“ pravila, když opět stannuly vedle sebe. Carteliel se v odpověď vděčně usmála.

Doletěly k Cartelielinu domu. Podél mostu vedoucího ke vchodu levitovaly zdobené sloupy, které byly tím vyšší, čím blíž byly k domu. Samotné dveře vypadaly obyčejně, stejně tak zbytek domu. Krychle z bílého mramoru s několika velkými okny, na ní posazená další krychle, jen o něco menší – druhé patro. Z ní pak vyrůstala věžička, na jejímž vrcholku se nacházela observatoř. Baendictiel už tam mnohokrát zavítala. Ráda tam spolu se Carteliel pozorovala mraky, když se přihnala bouřka.

„Byla bys opravdu dobrou serafínkou,“ ujistila Carteliel ve snaze ji povzbudit.

„Aspoň někdo si to myslí.“

Carteliel Baendictiel objala, pak se odtáhla, stiskla jí ramena, lehce pokývla hlavou na pozdrav a přešla ke dveřím.

„Nechť ti Aurora žehná,“ křikla na ni Baendictiel. Ještě chvíli stála na místě, dokud nespatriła Carteliel v jednom z oken. Cherubínka se na ni skrze sklo usmála a zamávala jí. Teprve poté Baendictiel odletěla.

II

DAR DÁVNO ZTRACENÝ

Na počátku zde nebylo nic. Žádné lesy, žádná pohorí, ba dokonce ani oceány. Svět neexistoval. Byli tu jen bohové. Všichni čtyři na tu nezměrnou prázdnotu shlíželi ze svých království a plakali. Plakali, neb viděli věčnost, jež je čeká, a věděli, že v ní není nic než prázdnota. Ale jeden z nich – bůh beze jména – se rozhodl, že takto žít nechce, a proto začal tvořit. Vytvořil duhu a tu poté daroval bohyni Auroře, aby rozzářil její smutné bledé oči. Bohyni se dar tuze líbil. Chtěla věnovat bohu něco na oplátku. Darovala mu tedy nebe, po kterém se mohl na svých křídlech prohánět. Plasonovi se Aurořin výtvor zalíbil, a tak stvořil oceány, ve kterých se odrážela jeho krása. Pak přišla Nolia.

„Takové krásy je jen pro nás čtyři škoda,“ pravila. „Měli bychom vyčarovat další bytosti. Takové, které to vše ocení.“

Když jí ostatní dali za pravdu, vytvořila Nolia pevninu, po které by tito tvorové mohli chodit. Pak tři bohové přivedli na svět život. Plasonus zaplnil vodstva, Nolia pevninu a Bezejmenný bůh oblohu – dárek od Aurory.

Sama Aurora se vypravila do říší bohů a začala je přetvářet tak, aby se v nich bohům dobře žilo.

Když bylo hotovo, bohové se dohodli, že každý přivede na svět moudré bytosti. Takové, které se k nim po smrti připojí v jejich nyní tuze krásných panstvích.

Bůh moře Plasonus dal vzniknout plaiskonům. Ti obývali vodstva spolu s krakeny, velrybami a delfíny. Jejich těla podobná tělům chobotnic nebyla uzpůsobena k delšímu pobytu na souši, a tak zůstávali zde, odděleni od ostatních dětí bohů.

Bohyně života Nolia přivedla na svět tři velké národy Archaei. Lidi, trpaslíky a elfy. Elfové, jakožto její bezesporu nejlepší dílo, se jí zalíbili natolik, že jimi osídlila i druhý světadíl Hillandonu. Spolu s nimi sem přivedla i tvory podobné trpaslíkům. Bohyně se pokusila napravit menší vzrůst těchto silných a houževnatých válečníků, a tak vznikli saahizští obři.

Bezejmenný bůh nebo také bůh otevřené oblohy stvořil největší bouři, jakou kdy tento svět viděl nebo uvidí. Z té bouře vyletěly desetitisíce draků. Mezi nimi vznikl jeden, který převyšoval všechny ostatní. Při jeho zrodu se dva formující se draci dostali příliš blízko k sobě, a tak byli uvězněni v jednom obřím těle. Silnější mysl potom zahubila slabší, a tak vznikl Jákob, samozvaný dračí král. Bohužel jeho dítě brzy zdivočela. Zapomněla na svého otce, svoboda zaplavila jejich srdce a oni propadli krvelačnému řádění. Staly se z nich šelmy.

Všechny tyto rasy, všichni živočichové se mohli rozmnožovat. Někteří ve větším měřítku, jiní v menším. Ale jedna rasa to neuměla. Rasa, kterou stvořila Velká Aurora – Nebešťané. Aurora jim do vínku dala vše, co potřebovali. Vědomosti, sílu, jazyk a písmo. Měli vše krom možnosti mít děti. Jistě, andělé byli věční. Zpočátku se nezabývali problémy smrtelníků. Něco tak primitivního jako rozmnožování se jim hnusilo. Pak ale navázali kon-

takt s lidmi. Uvědomili si, o co přicházejí. Bylo to zvláštní. Po všech stránkách vypadali jako lidé. Byli rozděleni na pohlaví, nechyběly jim ani potřebné části těla, ale nebyli schopni zplodit dítě. Žádnému z párů, ba dokonce ani z těch smíšených s nižšími rasami, se nikdy nic takového nepovedlo. Až na jeden jediný...

– z úvodu do HISTORIE VĚKŮ

72. IKMEM ROKU 87

Baendictiel dala záložku do krásné v kůži vázané knihy, kterou si vypůjčila z Azoriový knihovny, a zaklapla ji. Když jí zrak spočinul na andělském robátku, sedícím uprostřed místnosti jen tak na podlaze a držícím v baculatých prstících stříbrnou vidličku, na rtech jí zahrál úsměv.

„Kde jsi to zase vyhrabala?“ zasmála se, zvedla se z křesla a dítěti příbor sebrala.

I když v tom většina Nebešťanů neviděla rozdíl, Baendictiel moc dobře věděla, že Carteliel, přestože by měla, nevypadá jako novorozeně. Už od narození se podobala spíše ročnímu dítěti a jako každé správné batole pořád musela mít něco v ústech. Baendictiel se napřímila a odnesla vidličku do kuchyně.

Když se vrátila, spatřila maličkou Carteliel, jak cumlá další. Rozesmála se. Chytla ji pod pažemi a zvedla do výšky. Carteliel se to náramně líbilo. Smála se, třepotala křidélky, její peří odráželo sluneční svit, a vypadala tak, jako by zářila.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel Azorius. Letmo se na ně usmál, přišel k Carteliel a políbil ji na čelo. Pak přešel ke schodišti a zakrátko zmizel z dohledu. Od doby, kdy jeho žena Araidá zahynula při porodu, byl úplně jiný než dřív. Býval veselý, milý, všechn lid ho miloval. Nyní se uzavřel do sebe. Už celé měsíce se nezasmál, své dceři nevěnoval více pozornosti, než bylo v jeho očích nezbytné, nejspíš právě proto, jak moc se Araidě podobala.

Z dumání Baendictiel vytrhl Cartelielin smích. Usmála se na ni, položila ji na zem a zatvářila se přísně. Maličká se tomu jen dál chechtala. Jistě věděla, že se Baendictiel ve skutečnosti nezlobí.

„Tak, prcku,“ začala, „kdepak si schováváš ty kuchyňské potřeby?“

Cartiel vyprskla smíchy, při tom zahodila vidličku a vypoulila velké hnědé oči. *Kdybys mohla dospět, pomyslela si Baendictiel, jistě bys byla úžasnou ženou.*

Zastavila se, ruka jí zamrzla uprostřed pohybu. Stála před dveřmi a přemítala, zda vejít, či nikoli. Byly pootevřené. Baendictiel slyšela praskot ohně v krbu a také šustění papírů.

„Co potřebuješ?“ ozvalo se z pracovny. Bylo evidentní, že cherubín mluví na ni. Zatlačila tedy do dveří a ty se se skřípotem otevřely. Než vešla, zběžně zaklepala na dřevěný rám.

Azorius seděl u stolu z masivního dubového dřeva přeplněného papíry, sklenicemi, talíři a nedopitými šálky čaje. On sám se nad tím chaosem skláněl a cosi hledal. Letmo na ni pohlédl a pokračoval v činnosti.

„Já jen... Říkala jsem si, jestli nestojíte o společnost.“

Poděšeně na ni vytřeštil oči. Instinktivně o krok ustoupila, načež zakopla o práh. Její roztahující se křídla zavadila o zárubeň a zmírnila tak pád, ale pocítila v nich škusnutí bolesti. Azorius k ní pohotově přiskočil a podal jí ruku. Baendictiel, jejíž tváře hořely zahanbením, pomoc přijala a namáhavě se postavila.

„Jsi v pořádku?“ otázal se mechanicky.

„Myslím, že jsem si něco zlomila,“ hlesla. Pokusila se rozevřít pravé křídlo, ale jen s ním lehce cukla, zastavila ji bolest. „To bude dobré, zvládnou to napravit,“ zamumlala polohlasně.

Přešla po pokoji k jedné ze židlí, na nichž byly naskládané hromady další korespondence anebo použitého oblečení. Zvedla z ní štos papírů, načež jí Azorius ukázal, kam je má položit. Když si Nebeš'anka sedla, začala pomalu rozevírat křídlo.

„Můžu pro někoho poslat,“ navrhl Azorius, když si všiml, jak velkou námahu jí činí křídlo roztáhnout.

„Ne, tohle musím zvládnout. Nemí zložené, jen pomohodžené,“ zhodnotila svůj stav. „Takže nejde o nic víc než rutinní zákrok.“

„Léčitel by to zvládl jistě lépe.“

„Chci se zlepšit. Jako jedna z optim druhého praporu Liseriovy eskadry teď velím léčitelům. Mohu být sebesilnější, ale pokud se nezlepším v léčení, vždy v jejich očích budu jen protektorkou.“

„Možná jsi měla zůstat pod Zipirou.“

„Zipira se o členy své eskadry nezajímá.“

„Říká se to o ní.“

„Veškerou skutečnou moc mají tribuni. A ti mě nemají moc v lásce. Utvořili něco jako radu. Urazíte jednoho, urazíte všechny. Už jsem se smířila s tím, že budu navždy jen jednou z pilů, ale pak mě oslovil archanděl Liserius. Něco ve mně vidí. Nebo to aspoň tvrdí. Umožnil mi přestoupit do své eskadry, a co víc, povýšil mě. Nemohla jsem takovou šanci zahodit.“

Baendictiel začala pracovat na léčbě. Dlaně se jí rozzářily. Světlo dopadalo na peří jejího křídla a to jej rozptylovalo do ovzduší.

„Kolika andělům teď vlastně velíš?“ zeptal se, spíše aby zaplašil ticho, které nyní v pracovně panovalo, než proto, že by ho to opravdu zajímalo.

„Šesti stům šedesáti pěti,“ odpověděla hrdě Nebeš'anka. „Hotovo,“ prohlásila záhy a opatrně zamávala čerstvě vyléčeným křídlem.

„Vypadá v pořádku,“ posoudil situaci cherubín.

Baendictiel se opět začervenala, když si vzpomněla na počátek jejich konverzace.

„Nemyslela jsem to tak, jak to vypadalo,“ pravila. „Připadáte mi osamělý. Opouštějí vás přátelé, vy sám se přede vším uzavíráte. Měl byste s tím něco dělat.“

„Araida –“

„I mně chybí, Azorie. Ale už je to skoro rok. Musíte se vrátit do běžného života. Pomohu vám s tím.“

„Nestojím o to.“

„Měl byste nad tím přemýšlet.“ Zvedla se ze židle. „Už kvůli Cartiel.“

Přes Azoriovu tvář přeběhl stín. Otočil se k Baendictiel zády a vykročil k oknu. Pocítila nutkání jej následovat, ale rozmyslela si to. Místo toho zůstala na místě.

„Budu o tom přemýšlet,“ řekl o několik minut později, aby tak ukončil těžké dusivé ticho v místnosti, přerušované pouze zvuky dohořívajícího ohně. „Teď si přeji být sám.“

„Ovšem,“ lehce se uklonila.

„Myslím, že Liserius udělal správnou věc. Tak jako se Chorium neobejde bez sloupů, i my potřebujeme své vlastní pilíře. Vědění, znalosti, ale především zkušenost. Zkušenost je ze všeho nejdůležitější.“

„A láska?“

V odrazu Azoriový tváře na okenním skle Baendictiel spatřila, že se usmál. Nemohla si být jistá, jaký význam tento úsměv měl, ale chtěla věřit, že mu připomněla něco příjemného, co prožil spolu s Araidou. A tak tomu také uvěřila.

38. ORCO ROKU 240

Když se vracela ze schůzky s Liannou, už se připozdívalo. Záře Velké Aurory už téměř zmizela a Baendictiel zřetelně cítila, že magie ve vzduchu ubylo. Městem se jako hustá mlha šířila šedivá mračna. Modrá letka už měla jistě pohotovost. Takovéto přírodní jevy ve městě nikdy nevydržely příliš dlouho.

Právě kvůli těmto mrakům si až do poslední chvíle nevšimla muže stojícího u jejího domu. Byl vysoký, hlavu mu halila tmavě zelená kapuce, ruce měl složené za zády.

„Očekával jsem, že domů dorazíš dříve.“

„Musela jsem si ještě něco zařídit,“ osvětlila Nebešťanovi Baendictiel neurčitě. „Co pro tebe můžu udělat, Urgare?“

Cherubín sňal kápi, aby mu archandělka viděla do očí. Odhalil tak svůj podivuhodně hezký obličej, jehož dokonalou symetrii narušovaly rozčuchané vlasy barvy bouřkových mračen, které mu do něj neustále padaly.

„Měl jsem soukromou audienci u serafína. Značně mne rozladila. Rád bych věděl, zda bys mě nepozvala na šálek čaje.“

„Samozřejmě, jen pojď dál,“ zasmála se Baendictiel a odemkla dveře.

„Je už poměrně pozdě, pochopím, budeš-li si chtít odpočinout, mohu se zrovna tak stavít zítra.“

„Urgare,“ obrátila Baendictiel oči v sloup, „povídám, abys šel dál. Nevadí mi to, vyslechnu si tě.“

Když společně vešli dovnitř, pokynula Urgarovi, aby si odložil. Cherubín si svlékl plášť, pověsil jej na háček

a úhledně ho urovnal, aby vypadal co možná nejlépe. Poté následoval Baendictiel. Když byl čaj hotov, oba dva společně zasedli ke stolku v místnosti, které Cartieliel přezdívala salonek. Bylo zde na policích mnoho knih, umělecky vypracované skříňky zdobily sošky a svícny, na stěnách visely obrazy. Pokoj byl tím vším naprosto zahlcený. Zbytek Baendictielina domu působil mnohem více stroze, vzdušně. Reprezentativně. Archandělka vždy říkala, že v tomto pokoji se jí, obklopené všemožnou krásou, nejlépe přemýšlí. Urgar se zde cítil poněkud nesympaticky, ale nehodlal to na sobě nechat znát.

„Chtěl jsem se s serafínem prodiskutovat své návrhy. Plány do budoucna. Víš o nich. Chtěl jsem je prosadit, pokud by se mi dostalo té velké cti a zvolili by mne za serafína.“

„A co tě tak rozrušilo?“ zeptala se, usrkávajíc svůj nápoj.

„Mám-li shrnout vše, co se odehrálo – jednoduše mne odbyl. Nejeví o žádné změny zájem, dle jeho slov jej čeká mnoho úkolů, jež považuje za podstatnější.“

„Nedivím se mu. Musí se předvést v dobrém světle. Ukázat, že dovede vládnout sám.“

„Ano, právě z toho důvodu jsem s ním jednal v náležitém soukromí. Nikdo by nic netušil.“

„Dej mu čas. Možná rok, než se všechno uklidní. Změna je vždycky těžká.“

„Snad máš pravdu.“

Oba upili něco čaje. Baendictiel zhltnula koláček, který jí zbyl od snídaně. Chvilí mlčky pozorovali jeden z obrazů. Byl na něm strom posetý růžovými květy a za ním v dálce tančila na nebi Velká Aurora. Strom stál na okraji propasti. Některé jeho kořeny čnuly přímo do ní. Bylo evidentní, že kdyby strom byl skutečný, v tom okamžiku by jej od zkázy dělilo už jen několik let.

„Jak se jí daří?“ otázal se náhle cherubín.

„Dobře. Učí mě teď bojovat. Myslím, že jí to dost pomáhá.“

„Ach tak,“ Urgar usrkl z glazovaného elfského porcelánu a velmi pomalu jej magicky, bez použití rukou, vrátil na podšálek. Porcelán zacinkal, na což Nebešťan zareagoval zmučenou grimasou.

„Je to už dlouho. Dávno se přes to přenesla.“

„Ne, nepřenesla. Vidím jí to na očích pokaždé, když na mne pohlédne. Víš, očekával jsem, že po těch nešťastných událostech už se mnou nebudeš chtít mít pranic společného.“

„Křivdíš mi, víš to?“

„Omlouvám se,“ zahleděl se na svůj šálek.

„Urgare,“ usmála se na něj vlídně Baendictiel a soucitně skryla jeho ruku v dlaních, „jsi můj nejdražší přítel. Tolik jsi toho pro mě udělal. Ani na vteřinu nemysli na to, že bych na tebe zanevřela.“

„Děkuji. Moc to pro mne znamená. Nyní odejdu, dlouho jsem nespál. Podepisuje se to na mně. Čaj byl výborný, mimochodem. Jistě se v nejbližší době ještě stavím. Snad náš rozhovor proběhne ve veselejší duchu.“

„Doufám,“ přitakala. „Vyprovodím tě.“

„Ne, to je v pořádku. Cestu ven naleznu sám.“

„Sladké sny, příteli.“

„I tobě. Nechť ti Aurora žehná, Nebesa nechť...“

„Opovaž se to dokončit!“ zvolala za ním se smíchem.

„Říkala jsem ti, že je divné používat to celé!“

„Pravda. Tak tedy – nechť ti Aurora žehná.“

72. IKMEM ROKU 87

Baendictiel se skláněla nad postýlkou spící Carteliel. Ráda se dívala, jak usíná, jenže tentokrát ji to netěšilo tak jako obvykle. V duchu se neustále vracela k Azoriovu smutnému úsměvu. Měla pro jeho bolest pochopení. Naneštěstí pro něj se v ní však nemohl dovolit utápět příliš dlouho. Být cherubínem představovalo značnou zodpovědnost.

Carteliel na okamžik vypadala, že se probudí, a tak Baendictiel zpozorněla. To dítě bylo tak překrásné. Všechna dětská batolata ve srovnání s tak krásnou holčičkou působila nesmírně ošklivě. Natáhla k ní ruku. Jemně ji pohládila po tvářičce. Zdálo se jí, že se Carteliel lehounce usmála.

„Kéž bych tě mohla vidět vyrůstat,“ špitla. „Ale nejde to. My nestárneme. Možná to je ten důvod, proč nemůžeme mít děti. Bohové to tak zařídili, aby zabránili takovým tragédiím,“ povzdechla si. „Přála bych si, aby udělali výjimku.“

Najednou ji jakási nepopsatelná síla odmrštila dozadu. Prudce zaklonila hlavu, její mysl jako by explodovala. Viděla nesčetné množství nejružnějších výjevů a obrazů. Spatřila tisíce tváří během několika málo okamžiků. Některé z těch výjevů byly dost zřetelné na to, aby si uvědomila, co vlastně vidí.

Ženu kráčející v moři mrtvol. Měla černé vlasy a čtyři křídla, po tvářích jí stékaly slzy. Vysokou věž z tmavého kamene roztržštěnou na kusy. Už ji viděla, ale nedokázala si vzpomenout kde. Děsivé bezduché postavy potu-

lující se pustou krajinou, mnohé smrtelně raněné, přesto krácející. A za nimi Chorium řítící se k zemi. Armádu oděnou do zlaté zbroje, vedenou ženou, již před pouhým okamžikem viděla brodit se mrtvými. V očích se jí zrcadlil smutek, ale také zlost a odhodlání. Obrovité zelené oko na obloze. Pod ním vyprahlou zemi bez života. To oko ji sledovalo. Dívalo se přímo na ni. Všechno potemnělo. Hlavu měla najednou prázdnou. Jediné, co zbylo, bylo to oko. Prohlíželo si ji, jeho pohled jako by se jí zarával do těch nejhlubších vrstev duše.

Z transu ji vytrhl dětský pláč. Otevřela oči. Svírala v náručí Cartiel, přelévala do ní veškerou svou moc. Dítě plakalo, křičelo, vřískalo. Baendictiel ho okamžitě položila. Zastavila svou magii. Vyděšeně se rozhlížela po místnosti, přerývaně dýchala. Nechápala, co se to stalo. V hlavě měla zmatek. Ze všeho, co spatřila, se jí v mysli poskládala jediná věta.

Dávno poté, co zde nebudeme.

73. IKMEM ROKU 87

Baendictiel strávila celý den mimo Nebesa. Posadila se na kamennou větev Věčného stromu a pozorovala lidi kolem sebe. Byli to nově přichozí. Nejspíš se jim zamlouvalo žít tak blízko andělů a právě onen kamenný strom pro ně zřejmě představoval znamení, že se zde mají usadit. Lidská rasa se za posledních padesát let značně změnila. Pod vlivem andělů rychle dospívala. Tyto nově stavěné osady toho byly dobrým příkladem. Cítila se mezi lidmi nepatříčně. Každé dítě na ni ukazovalo, každý dospělý se po ní nervózně ohlížel. Časem si bude muset najít jiné místo k rozjímání.

Seděla na té větvi celé hodiny. Přemýšlela. O Cartiel, o tom, co se přihodilo minulé noci. Měla by se podívat, jestli je v pořádku. Zkontrolovat, zda se jí nic nestalo. Seskočila ze stromu, popošla, aby si při rozletu neporanila křídla o větev, a vzlétla. Letěla přímo k Azoriovu domu. Jak se blížila, počet andělů kolem ní rostl. U domu samotného jich byly celé zástupy. Něco se stalo.

Baendictiel rychle proletěla řadami. Jako prima Bílé letky se netěšila příliš velkému respektu, ale většina Nebesťanů věděla, jaký má k Azoriovu a hlavně k Cartiel vztah, a tak jí ustupovali z cesty. Prosvíštěla otevřenými dveřmi. Zmateně se rozhlížela, křídla roztažená, připravená na cokoli. Téměř na cokoli.

Andělé byli shromáždění kolem dívky. Vypadala mladší než jiní andělé. Měla krásná, lehce nažloutlá křídla. Nesložená, avšak volně svěšená tak, že ležela na podlaze. Byla zabalená do deky, kromě ní na sobě nejspíš nic

neměla. Nejvíce však Baendictiel zaujal její obličej. Zнала ho. Viděla ho, a ne jednou. Byla to ta žena z její veřejší vize. Ta s dlouhými černými vlasy a smaragdově zelenýma očima. Když se na ni usmála, Baendictiel přeběhl mráz po zádech. Nešlo o žádnou cizí dívku. Byla to...

„Ahoj, Beny!“ křikla na ni Nebešťanka.

Baendictiel stála jako opařená. Všichni kolem utichli a zadívali se na ni, ale ona je nevnímala. Nevnímala nikoho kromě té dívky.

„Be-ny?“ vykoktala.

„Ano,“ přikývla s úsměvem na tváři. „Tak se přece jmenuješ, ne? Baendictiel.“

Přišla až k ní. Nebešťanka se pořád usmívala. Pak se sehnula, odhrnula roh koberce a odhalila díru v podlaže, v níž byly schované dvě vidličky a lžička. Šíbalsky na Baendictiel mrkla.

„Carteliel?“ vydechla Baendictiel.

Nebešťanka se opět napřímila. Na chvíli měla v obličej naprosto vážný výraz. Hned nato se ale rozesmála a vyskočila, aby Baendictiel objala. Když z jejího těla sjela deka, Baendictiel od ní poodstoupila, pohoršená tím, že skoro žádný z andělů neodvrátil pohled. Carteliel sebrala deku a bezstarostně se do ní opět zabalila.

Nějakou dobu nebyla Baendictiel schopná slova. Nedomýšlela se vzpamatovat. Pak se vyptávala, kdo provedl ono kouzlo, díky kterému zestárla. Zpočátku na něm pracovalo mnoho léčitelů, zejména právě z její eskadry, ale žádný z nich nebyl úspěšný, a tak zájem po půlroce ochabl. O to víc ji tedy překvapilo, že k průlomů došlo právě teď.

„Ráno jsem ji našel. Hrála si, vypadala jako pěti-, možná šestiletá,“ osvětlil jí Azorius. „Nikdo s ní posledních několik dní nebyl, kromě tebe.“

Ta magie předešlého večera. Baendictiel se nějak muselo podařit provést správné kouzlo. Netušila jak, nevěděla, co dělala, když byla v transu. Byla poděšená a ohromená zároveň.

„Je tu ale jeden problém,“ pronesl Liserius, jenž se u dveří vedoucích do zahrady málem srazil s odcházející Carteliel. „Od té doby stárne každé dvě hodiny o jeden rok. Jestli to tak půjde dál, můžeme předpokládat, že do třech dní zemře.“

Mluvil ledově chladně. Bylo mu zcela lhostejné, co se se Carteliel stane. Jenže Azorius byl cherubín. Nemohl odmítnout jeho žádost o pomoc. Navíc, jak si Baendictiel dovedla představit, byla tato událost pro Liseria velmi zajímavá po vědecké stránce.

„Mysleli jsme si, že právě ty jsi kouzlo seslala. Poslali jsme pro tebe, ale nikdo netušil, kde je ti konec.“

„Byla jsem mimo město.“

„Předpokládám, že nevíš, kdo kouzlo provedl?“

„Já to byla,“ zamumlala po chvíli Baendictiel. „Jen mě překvapilo, že fungovalo. Nečekala jsem to.“

Při pohledu na Liseria si uvědomila, že ten muž velmi dobře ví, že jim neříká celou pravdu. Nikdo jiný ale očividně pochybnosti neměl a archanděl ji neprozradil.

„Pak jsi to jediné ty, kdo může stárnutí té dívky zastavit.“

Seděla se Carteliel v zahradě. Baendictiel již mnohokrát obdivovala překrásné orchideje, které zde kdysi zasadila Araida. Tentokrát ale nedokázala myslet na nic jiného než na Carteliel.

„Dokážeš to?“ zeptala se jí smutně, nebo možná zamýšleně Carteliel.

„Doufám, že ano,“ odpověděla Baendictiel. „Možná vím, jak kouzlo zvrátit. Nejsem si tím ale jistá.“

„Zkus to,“ řekla rozhodně Carteliel.

„Může to být nebezpečné.“

„Jinou šanci zřejmě nemáme.“

Baendictiel byla ohromená. Carteliel nezestárla pouze fyzicky, ale také psychicky. Už se nijak nelišila od ostatních andělů. Nic nenasvědčovalo tomu, že byla ještě před nedávnem pouhým batoletem.

„Dobrá,“ souhlasila Baendictiel a chytila Carteliel za ruku.

To Velká Aurora jí pomohla vytvořit kouzlo. Muselo to tak být. Kdo jiný by toho byl schopen? To ona ukázala Baendictiel budoucnost. Vedla její kroky, aby zachránila Carteliel.

Dávno poté, co zde nebudeme.

Baendictiel si vybavila Chorium padající z oblohy. Pak si vzpomněla na Carteliel v čele armády. Je předurčená zachránit je. Všechny. Proto jí Velká Aurora pomohla. A pokud je tomu tak, pomůže znova.

Baendictiel si položila druhou ruku na srdce. Vytvořila magický most. Spojila svou magii s magií Carteliel. Zavřela oči. Uvolnila se, vyčistila si hlavu. Na okamžik opět spatřila ono oko, ale vzápětí se rozplynulo. Namísto něj se objevila obloha. Obloha bez slunce, temné nebe plné malinkých světel. A mezi těmito světélky jasně zářila Velká Aurora.

„Má paní, vládkyně jasné oblohy, ztělesnění moci a magie, bohyně lásky a moudrosti, přicházím za tebou s prosbou.“

Nikdy nikomu neodpověděla. Někteří Nebešťané strávili roky modlitbami, ale nikdy nezaznamenali byť jen náznak pozornosti bohyně. Baendictiel si ale byla jistá, že ji Aurora vyslyší. Už to přece jednou udělala.

„Tvá vnučka umírá. Umírá, protože jsem ji díky tvé moci uzdravila. Stárne. Neuvěřitelně rychle. A pokud mi nepomůžeš, zahyne. Má paní, žádám tě o pomoc.“

Žádná odpověď. V mysli jí opět vytanula již známá věta.

Dávno poté, co zde nebudeme.

„Prosím tě. Když pomůžeš, naplní se, co jsi předpověděla,“ hlas se jí zadržoval. „Já sama na to dohlédnu. Budu jí pomáhat, starat se o ni, učit ji. A jednoho dne stane na samotném vrcholu. Povede náš lid a změní celý svět. Její jméno si budou pamatovat celé generace. Ještě dlouho po její smrti si o ní budou vyprávět. Ještě... *dávno poté, co zde nebudeme.*“

Odpověď nepřicházela. Obraz oblohy se začal vytrácet, až zbyla jen tma. Baendictiel otevřela oči. Do obličeje se jí dívala zmatená Cartieliel. Chtěla něco říct, ale příliš se obávala odpovědi.

Baendictiel svěsila ramena. Nepouštěla Cartielielinu ruku, ale pomalu nechala odtéct svou magii zpět. Pak zavřela oči. Po obličeji jí stékaly horké slzy. Nedokázala se Cartieliel podívat do očí, říct jí, že do tří dnů bude mrtvá. Je to její vina. Jen kvůli ní Cartieliel zemře. Protože ji chtěla vyléčit, napravit. To ona ji zabila.

„Prosím,“ zašeptala. „Prosím, pomoz mi. Je to moje vina,“ vzlykala. „Nechtěla jsem, aby to takhle dopadlo. Nechci ji vidět umírat. Ne kvůli mně. Prosím, zachraň ji.“

I přes zavřená víčka spatřila jasný záblesk bílého světla. Vzhledla. Kolem Cartieliel protékaly pramínky Baendictieliny magie. Dotýkaly se jí, vytvářely různé prapodivné obrazce a opět se rozlétaly do stran. Celou ji obestoupila magie. Bylo jí tolik, až Baendictiel pochybovala, že je pouze její. Pak se všechna najednou uvolnila. A ony obě padly v mdlobách k zemi.

49. ORCO ROKU 240

V poloprázdných kasárnách Modré letky panovalo hrobové ticho. Všichni zde přítomní vojáci – pouhé dvě mety, celkem tedy třicet bojovníků – bez jediného hlesu vyčkávali, shromáždění kolem jediné hořící pochodně upevněné na stěně. Byli to prvotřídní zabijáci, mety Becha a Hereta, které byly mezi členy Modré letky vyhlášené. Velitelé Baerch a Heretus seděli stranou a tiše rozmlouvali. Čas od času jeden z nich či oba propukli v hlasitý smích, ale jinak mluvili tak potichu, že je téměř nebylo slyšet.

Jak Baerch, tak Heretus byli immuny. Setrvávali tedy na těch nejnižších důstojnických postech. Každý immunes měl na starost patnáct andělů. Každý archanděl Modré letky velel celým sedmi a půl tisícům takových immunů, ale tito dva se od ostatních lišili. Kdyby chtěli, už dávno mohli velet početné armádě, ale oni povýšení sveřepě odmítali a ponechávali si pod sebou pouze muže, se kterými si vybudovali velmi silné pouto. Každý z nich byl přitom dost silný, aby se stal něčím víc než obyčejným vojákem. Věděli však, že být součástí Bechy je mnohem víc než získat post velitele. Že není příliš Nebešťanů, kteří by se mohli chlubit členstvím v Heretě – elitní jednotce lovců a zabijáků.

Hereta se skládala výhradně z mohutných mužů vynikajících značnou silou a houževnatostí. Byli pravým opakem svého velitele, jenž výškou nepřesahoval pět a půl stopy a jen zřídka se aktivně účastnil boje. Specializoval se na magii, v níž opravdu vynikal. Nicméně ti, kteří spolu s ním zabíjeli už za časů válek s trpaslíky,

věděli, že je-li k tomu přinucen, dovede být s chladnou ocelí v rukou velmi nebezpečný.

Becha představovala podivnou směsici žen i mužů různorodého vzezření, od obrů vyzbrojených palicemi až po malé hbité dívky. Ode všech ale velitel očekával naprostou poslušnost, kázeň a schopnost zabít bez výčitek kdykoli a kohokoli.

Členové obou met měli po ruce zbraně a v bojové výstroji čekali na příchod posledního člena jejich tajné výpravy. Vyčkávali se zatajeným dechem, všichni až na immunity dychtiví bojovat bok po boku s legendou.

„Má zpoždění,“ zamrmlal Baerch a vyhoupl se na nohy s úmyslem vypravit se ke vchodu. Heretus ho ale zastavil.

„Co, myslíš, že se ztratil? Sedej. On dorazí.“

Vysoký, leč oproti členům Herety lehce pohublý Nebšťan se opět posadil, vytasil jeden ze svých dvou mečů, odlehčených volným prostorem mezi ostrími, a počal jej pomalu brousit. Jelikož se přes skřípavé zvuky nebylo možné dorozumívat tak potichu jako předtím, oba velitelé se pustili do běžného hovoru. Brzy se k nim připojili i ostatní. Zpočátku vážnou konverzaci se velmi rychle rozproudila a utvořily se menší skupinky rozprávějící o slavných činech svých spolubojovníků nebo vlastních neuvěřitelných kouscích.

Jen co stačila opadnout nervozita, všeobecné hýření přerušilo bouchnutí a následné skřípání rozléhající se prázdnými kasárnami. Dovnitř vešel sám obr.

Cherubín Vaentor navzdory pozdní hodině vypadal svěže, odpočatě a silně. V hranaté tváři zarostlé hustým černým plnovousem nebyl znát ani stín únavy. Rovněž jeho chůze působila jako vždy důstojně, velkolepě, a to nejen proto, že tato hora svalů výrazně převyšovala všechny ostatní anděly.

Obr šel na lehkou, beze zbroje, dokonce i bez svého kladiwa. Tělo mu nechránilo nic než slabá halena, pod níž

se při každém pohybu rýsovaly mohutné svaly, u pasu se mu houpaly dva dlouhé meče a mezi křídly trčelo kopí dlouhé dobrých sedm stop.

„Pánové,“ oslovil archanděl dva immunity, kteří se při jeho vstupu okamžitě vyškrábali na nohy, „doufám, že vaše jednotky jsou připraveny.“

„Není tak úplně snadné být připraven, nevíme-li na co,“ odvětil cherubínovi odvážně Baerch.

„Oceňuji vaši chápavost, immune Baerchu. Jak jsem vám již sdělil, nebylo bezpečné předat vám informace příliš brzy.“

„Předpokládám, že nyní tedy už nastal ten správný čas?“

„Ne, ještě ne.“

„Nesmysly,“ odplivl si k hrůze všech svých podřízených Heretus. „Nebudeme bojovat, když nevíme, proti komu a proč. Nevím, co plánujete. Nevím, co chcete po nás. Proč se tak namáháte s tím, abysme nic nevěděli? O co jde? Chci to vědět, než vyrazíme.“

„Myslím,“ prohlásil cherubín klidně, „že zapomínáš na jednu podstatnou věc. Pořád spadáte pod Modrou letku. Já jsem její cherubín, a tak splníte *každický můj rozkaz*. Můj rozmar je vaší povinností.“

„Bacha,“ varoval ho Heretus, „jinde jste možná nej-mocnější z mocnejch, ale tady máte kolem sebe třicet prvotřídních zabijáků. Abyste nelitoval, že jste nezůstal zticha.“

„Já jsem si vás nevybral, protože jste dobří bojovníci, ale protože to, co od vás vyžaduji, je přísně tajné. Doufal jsem, že tajemství udržíte. Jak se ale zdá, spletl jsem se. Oslovím někoho jiného. Najdu jiné muže dychtící sloužit serafínovi a jeho zájmům. Vy můžete jít.“

Zabijáci stáli ochromení strachem z málem rozpoutaného krveprolití. Deset stop vysoký obr po nich přešel pohledem, srahl huňaté obočí a nakonec prohlásil: „Nebo ještě líp, odejdu já.“

„Ne, pane Vaentore,“ zarazil ho Baerch a postavil se mu do cesty. „My to pro vás uděláme. Opravdu.“

„Tvůj přítel je jiného názoru.“

„Heretus má dobré srdce. Nechce riskovat smrt svých lidí. My se ale výzvy nezalekne. Má meta je vám plně k službám. Není nic, s čím bychom si neporadili. A tajemství udržíme, na to se můžete spolehnout. Přísahám, že pokud kdokoli z mých lidí prozradí byť jen nepatrnou část z toho, co nás dnes v noci čeká, osobně dohlédnu na to, aby toho litoval. *Dlouho* litoval.“

Cherubín si bojovníka měřil modrýma očima, z nichž vyzařoval ledový chlad letící komety. Na obrově tváři nepůsobily nijak nezvykle velké, ale když se k immunovi naklonil, uvědomil si Baerch, jak moc zdání klame. Vše na tom muži bylo obrovské a děsivé.

„Cením si tvé oddanosti. Myslím, že jedna meta bude pro náš úkol více než dostačující. Připravte se k odletu. Zanedlouho se sejdem před kasárenami.“

Andělé bez dalšího otálení zamířili k východu, a to včetně svého velitele. Heretus si opět odplivl a zatvářil se náležitě kysele.

„Vlez mu do prdele ještě víc a už tě nenajdem,“ zavrčel. Byl si jistý, že ho cherubín slyšel, ale očividně ho to nechalo chladným. Mířil ven z kasáren, stejně majestátní a hrdý jako vždy. Těsně než za sebou zavřel dveře, ohlédl se po immunovi. Pohled, který mu věnoval, v sobě nenesl žádnou zlost ani touhu po pomstě. Nic. A právě tehdy Heretus pocítil opravdový strach.

Muži tam v tichosti postávali ještě dlouho poté, co Baerchova meta odletěla. Vrhali po svém vůdci nevěřící, zděšené a odsuzující pohledy, dokud plamen pochodně nezhasl. Pak se počali rozcházet. Jako poslední v kasárnách zůstal sám Heretus, přemítaje o tom, že právě možná udělal největší chybu svého života.

50. ORCO ROKU 240

Baendictieliny sny byly rozervány na kusy. Nepříjemný pocit, jenž se jí zmocňoval, stále sílil a nutil ji procítnout, zahodit blaženou spokojenost a vrátit se do reality bdění. Otevřela oči. Stále ležela v posteli. Do holé kůže se jí opíralo slunce, pozorující ji jediným oknem v místnosti. Bylo žhavé, nelítostně horké, naléhavě spalující. Stále napůl ve snách se posadila. Zlaté paprsky ji nepříjemně bodaly do očí, takže je přivřela. Už se chystala si opět lehnout, když tu si uvědomila, že slyší zvony. Jejich zvonění sem doléhalo z druhé strany města. Ne od Choria, tyto zvony měly jiný zvuk. Náležely citadele.

Archandělce bylo jasné, co to znamená. Poplach. Serafín svolává svůj lid do boje. Okamžitě se vrhla ke skříni, rychle vybrala jedny z lehčích šatů, nasoukala se do nich, popadla bojovou hůl a vyrazila ze dveří tak rychle, že je málem ani neotevřela.

Odevšad už proudily zástupy Nebešťanů k citadele. Její lidé. Její eskadra mezi nimi pochopitelně byla také, alespoň část. Léčitelé se bojů neúčastnili, jen posléze léčili raněné, ale protektoři ano. Její eskadra byla složená z obou, a tak mohla v davu místy rozeznat známé tváře protektorů, kteří se strachem, či dychtící po boji mířili k masivní pevnosti dominující liešské části vnějšího okruhu města.

Velmi brzy ji spatřila. Byla nepřehlédnutelná. Hned po Velkém Choriu to byla největší stavba na Nebesích, schopná pojmout pětinu obyvatel města najednou. Teď k ní ale mířilo mnohem víc andělů. I když byla archandělkou, nebylo vyloučeno, že se dovnitř nedostane. Ne,

pokud si nepospíší. Letěla tedy co nejrychleji, odháněla pomalejší letce, místy se omlouvala, ale za to většinou zaplatila srážkou s dalším andělem, a tak brzy zcela zanechala zdvořilosti a dosáhla bran citadely dříve, než je obklopil nesčetný dav. Právě když přistávala, málem se srazila s ženou vcházející dovnitř. Byla to Carteliel.

„Promiň, spěchám dovnitř,“ omluvila se archandělka Bílé letky.

„Nic se neděje. Pojd', musíme rychle.“

„Nevíš, o co jde?“ křičela Baendictiel na Carteliel za běhu. V okolním hluku bylo téměř nemožné, aby se slyšely, a tak musely obě napínat uši.

„Lidské město Arnathir prý napadli draci,“ odpověděla Carteliel. „Údajně míří k nám. Chtějí na nás zaútočit.“

Arnathir. Město vystavěné kolem kamenného stromu. Když si Baendictiel uvědomila, co její přítelkyně říká, musela se zastavit. Udělalo se jí zle, točila se jí hlava. Carteliel byla okamžitě u ní, aby jí pomohla.

„Arnathir už není,“ vypravila ze sebe.

„Ne, není,“ potvrdila Carteliel. „Zbyly z něj trosky.“

„Bohové...“

„Beny, musíme jít,“ připomínala jí netrpělivě cherubínka.

Obě se opět daly do běhu. Když dorazily do hlavního sálu, byli zde už všichni cherubíni kromě Vaentora. Všude poletovali a pobíhali andělé, řinčely zbroje a zbraně a ozývaly se rozrušené hlasy válečníků. Obrovskou halu najednou zaplavilo silné světlo a žár vydávaný ohnivou koulí vyslanou ke stropu. Celý dav utichl. Jen o chvíli později následovala další vlna horka, to když anděl ve stříbrném kabátě, který ve světle šesti impozantních planoucích křídel metal zlaté odlesky, vzlétl. V jedné ruce držel žezlo a v druhé zlatý luk. Azorius – svrchovaný vládce Nebes.

„Dračí král Jákob si zřejmě usmyslel, že ochutná andělské maso. Podle našich zpráv tu bude asi za hodinu a za zády mu stojí armáda dvou tisícovek draků. Spálili město na uhel a nyní hodlají zaútočit na nás, a to od *ceni*.“

Davem se rozlehl znepokojený šum. Draků nebylo ve srovnání s Nebešťany příliš, ale bojům s nimi se andělé vždy snažili vyhýbat. Měli k tomu dobrý důvod. Draci totiž převyšovali svou silou všechny ostatní rasy Hillandonu, a to včetně andělů, kteří si dovedli podmanit lidi, trpaslíky i elfy. Draky ale ne. Nikdy se o to nepokoušeli. Věděli, že cena za válku s nimi by byla příliš vysoká.

„Máme už vypracovanou strategii. Vaši velitelé o ní budou zpraveni. Pevně doufám, že Nebesa nezklamejte. Do půl hodiny chci mít na *ceni* u města připraveno pět křídel Žluté letky, šest praporů Zelené letky, celou Cathalovu eskadru – Modrá letka bude v nadcházejícím boji velmi důležitá –, prapor Zlaté letky a čtyři prapory protektorů. Navíc se ke mně připojí prapory mé letky, které jsem již osobně vybral,“ rozkázal serafín.

Tehdy se země lehce otřásla. Všichni to pocítili a obrátili oči k otevřené bráně. U kasáren přistál Vaentor a nyní se prodíral davem dovnitř. Zastavil se u vchodu a vyčkával, až mu andělé vytvoří uličku až k serafínovi.

Každý jeho krok doprovázel silný dunivý zvuk rozléhající se celou místností. Jeho zbroj musela vážit alespoň tři sta liber. V jedné ruce držel obrovské kladivo a druhou pohyboval sem a tam, rozmachoval se jí nad davem, jako by snad nevěděl, co s ní.

Prošel Nebešťany vytvořenou uličkou až na vyvýšený stupínek, nad kterým se vznášel Azorius. Ten přistál, aby vyslechl, co mu chce obr sdělit. Pak se Vaentor otočil k ostatním a promluvil hromovým hlasem: „Všichni, co jste tady,“ s těmi slovy obsáhl máchnutím ruky veškeré shromážděné, „musíte přijmout tyto těžké časy.

Pokud dnes prohrájeme, všechno, co jsme po staletí bu-
dovali, zmizí spolu s námi. Ale pokud zvítězíme, nebu-
de to znamenat konec. To, co na nás míří, je jen zlomek
skutečné dračí moci. Na tu musíme být připraveni. Ně-
kteří z vás se mnou dnes poletí do boje. Budu bojovat
po vašem boku, hlídat vám záda, drtit kosti našich spo-
lečných nepřátel a metat na ně blesky!“ Jeho slova byla
čím dál hlasitější, až přešla v řev. „A každý jeden z nich
bude litovat dne, kdy vylétl z matčina hnízda. Kdo letí
se mnou?!“

Halou se rozezněl hlasitý jásot stovek bojechtivých
andělů. Válka začala.

III

OHEŇŇA BLESKY

Žijeme v době, kdy skutečné vědění už nikoho nezajímá. V době, kdy lidé věří, že každý správný drak by měl chrlit oheň. Kde se tento mýtus vlastně vzal? Domnívám se, že jeho původ jistě souvisí s vysokou tělesnou teplotou těchto plazů, jde však o do nebe volající nesmysl. Na světě se nikdy neobjevil byt jen jediný drak, který by dokázal chrlit oheň, ba naopak – dračí kůže je na oheň obzvláště citlivá.

– z BYTOSTÍ MYSTICKÝCH, KNIHY PRVNÍ

